

Súd: Okresný súd Michalovce
Spisová značka: 10C/265/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7713221283
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zdenko Švárný
ECLI: ECLI:SK:OSMI:2014:7713221283.2

Rozhodnutie

Okresný súd Michalovce, sudcom JUDr. Zdenkom Švárnym, v právnej veci žalobkyne Aleny L., nar. XX.X.XXXX, bytom Y., W. N. 6, zastúpenej JUDr. Monikou Gajdošechovou, advokátkou AK Košice, Čajakova 1, proti žalovanej SR - Ministerstvo vnútra SR, so sídlom Bratislava, Pribinova 2, o zaplatenie 1.779,50 EUR s príslušenstvom, t a k t o

r o z h o d n u t i e :

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi sumu 1.779,50 EUR do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

O trovách konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 26.3.2012 sa žalobkyňa domáhala voči žalovanej Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom vnútra a Ministerstvom spravodlivosti náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj náhrady vzniknutých trov konania.

Podaním zo dňa 11.2.2013 žalobkyňa zobrala žalobu v častiach návrhu o náhradu ušlého zisku za obdobie od 1.12.2007 do dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku v sume 200,-€ mesačne počnúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po dni právoplatnosti rozsudku so splatnosťou do 15 - teho dňa príslušného kalendárneho mesiaca a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 33.193,92 € čiastočne späť a v tejto časti žiadala konanie zastaviť.

Uznesením č.k. 10C/34/2012-68 zo dňa 13.5.2013 súd konanie v tejto časti zastavil, ostatné nároky žalobkyne vylúčil na samostatné konanie.

Na pojednávaní dňa 25.10.2013 právna zástupkyňa žalobkyne zobrala žalobu o sumu 385,04 € späť, išlo o ušlý osobný príspevok, a v tejto časti žiadala konanie zastaviť.

Z uznesenia Okresného súdu Michalovce č.k. 10C 137/2013 -25 zo dňa 25.10.2013 súd zistil, že súd konanie o sumu 385,04 € zo sumy 2.164,54 € zastavil a ostatné nároky žalobkyne vylúčil na samostatné konanie, v ktorom má byť rozhodnuté aj o trovách doterajšieho konania.

Podanou žalobou si žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu škody spôsobenú jej nezákonným rozhodnutím uznesením vyšetrovateľa OR PZ v Michalovciach, Úradu justičnej a kriminálnej polície ČVS:ORP-658/OEK-MI-207 zo dňa 29.11.2007, na základe ktorého bolo voči žalobkyňi vznesené obvinenie z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona. Žalobkyňa voči uzneseniu o vznesení obvinenia podala sťažnosť, v ktorej poukázala na chybné úvahy a nedostatočné skutkové a právne základy vzneseného obvinenia, pričom prokurátor Okresnej prokuratúry v Michalovciach vyhodnotil sťažnosť ako nedôvodnú. Napriek zjavným nedostatkom prípravného konania bola na žalobkyňu prokurátorom Okresnej prokuratúry Michalovce podaná obžaloba. Okresný súd v Michalovciach ju rozsudkom sp.zn. 3T 3/2008 - 236 zo dňa 22.4.2010 od obžaloby oslobodil. Žalobkyňa si po vznesení

obvinenia zvolila na ochranu svojich práv obhajcu JUDr. Jozefa Levkuša, advokáta AK Košice, Štúrova 20, ktorému vyplatila na základe vystavenej faktúry dňa 11.4.2011 sumu 1.650,68 € a ďalej si uplatnila trovy vynaložené vo veci predbežného prerokovania nároku spolu vo výške 128,82 €. Túto sumu považovala žalobkyňa za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu. Žalobkyňa vyčíslila a uplatnila škodu v súlade s ust. § 4, § 17 ods. 1,2, § 18 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. a to žiadosťou na predbežné prejednanie ministerstvu spravodlivosti podaním zo dňa 18.8.2011. Ministerstvo spravodlivosti následne žalobkyni listom zo dňa 30.8.2011 oznámilo, že vec odstupuje ministerstvu vnútra, keďže v zmysle § 4 ods. 1 písm. b/ zák. č. 514/2003 Z.z. na prejednanie nároku je vecne príslušné Ministerstvo vnútra SR z dôvodu, že škodu spôsobil vyšetrovateľ. Nakoľko v zákonom stanovenej lehote 6 mesiacov ministerstvo vnútra predbežne neprerokovalo nároky žalobkyne, v súlade s § 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., je preto žalobkyňa aktívne legitimovaná na podanie žaloby a z opatrnosti podala žalobu na dva orgány verejnej moci a to Ministerstvo vnútra SR a Ministerstvo spravodlivosti SR.

Z výsledkov vykonaného dokazovania súd zistil tento skutkový stav :

Z vyjadrenia Ministerstva vnútra SR súd zistil, že žiadajú žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú, pričom poukázali na nedostatok právomoci civilného súdu konať v tejto veci, nedostatok procesnej spôsobilosti Ministerstva vnútra SR ako orgánu konajúcemu v mene SR s poukazom na ustanovenie zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V tejto súvislosti poukázali na druhú vetu § 6 ods. 1 zák. 514/2003 Z.z. podľa ktorej súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody je viazaný rozhodnutím tohto orgánu a vzhľadom ku skutočnosti, že v týchto prípadoch jediným orgánom príslušným rozhodnúť o tom, či uznesenie vyšetrovateľa je alebo nie je zákonné, je prokurátor a to s poukazom na druhú vetu, zastávajú názor, že civilné súdy nie sú príslušné určovať, či postup a rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní sú alebo nie sú zákonné. Ďalej poukázala na to, že v tomto prípade bol orgánom príslušným určovať, či bolo uznesenie vyšetrovateľa zákonné alebo nie, dozorujúca prokuratúra prípadne jej nadriadená súčasť, nie však civilný súd. Na to príslušný orgán zamietol opravný prostriedok žalobcu, sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia ako nedôvodný a týmto rozhodnutím dozorujúceho prokurátora je v predmetnom civilnom konaní súd viazaný. Uviedol, že súd v občianskom súdnom konaní nie je oprávnený preskúmať postup orgánov činných v trestnom konaní a oprávnený sledovať, hodnotiť a kontrolovať postup orgánov činných v trestnom konaní patrí do pôsobnosti prokuratúry. Poukázal na to, že súd má povinnosť zo zákona skúmať podmienky konania v každom štádiu konania a na každom stupni rozhodovania (§ 103 OSP) a nedostatok právomoci je neodstrániteľnou podmienkou konania (§ 104 ods. 1 OSP). S poukazom na to, že keďže si žalobkyňa uplatnila náhradu trov konania za celé trestné konanie vrátane trov právneho zastúpenia pred trestným súdom, teda za obdobie kedy už vyšetrovateľ v trestnej veci nekonal, nedisponoval originálom príslušného vyšetrovacieho spisu, vyšetrovateľ ani nemohol spôsobiť žalobkyni škodu podľa citovaného zákona, pretože okamihom odovzdania vyšetrovacieho spisu spolu s návrhom na podanie obžaloby zodpovednosť za prípadnú škodu prechádza na dozorujúceho prokurátora, keďže podľa trestného poriadku tento v predmetnej trestnej veci ďalej koná, neprichádza do úvahy použitie § 4 ods. 1 písm. b/ zák. č. 514/2003 Z.z. a vzhľadom na to, že žalobkyňa svoje nároky opiera o trestné súdne konanie vedené pred príslušným súdom s poukazom na § 4 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., žalovaná namietala nedostatok procesnej spôsobilosti ministerstva vnútra ako orgánu konajúceho v mene SR. Žiadala voči nej žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť.

Z vyjadrenia žalobkyne k podaniu ministerstva vnútra zo dňa 30.1.2013 (čl. 55-57) súd zistil, že žalobkyňa čo sa týka námietky nedostatku právomoci civilného súdu konať v tejto veci uviedla, že súdy SR sa s touto otázkou už v rozhodovacej praxi vysporiadali, pričom poukázala na rozhodnutie NS SR zo dňa 30.11.2009 sp.zn. 4CoD 183/2009, kde bol vyslovený záver, že za ústavne konformný treba považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, postúpenie veci inému orgánu, ak k takému rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Obdobne poukázala aj na uznesenie NS SR z 18.8.2010 sp.zn. 4M Cdo 15/2009, kde je konštatované, že systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospel súd k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté a nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na

náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Na ďalšiu námietku žalovaného, na nedostatok procesnej spôsobilosti ministerstva vnútra ako orgánu konajúceho v mene SR poukázala žalobkyňa na rozsudok NS SR zo dňa 30.3.2011 sp.zn. 3Cdo 194/2010, ktorý sa zaoberal otázkou, či orgánom konajúcim v mene štátu v danom prípade malo byť Ministerstvo vnútra SR alebo Generálna prokuratúra SR, pričom vyslovil názor, že z hľadiska určenia, ktorý z týchto orgánov je v tom - ktorom prípade orgánom konajúcim v mene štátu, je rozhodujúce, na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Ak žiadosť bola podaná na oboch uvedených orgánoch, je príslušným ten z nich, ktorý vo veci začal konať ako prvý. Uviedla, že žalobkyňa podala žiadosť o predbežné prerokovanie na ministerstvo spravodlivosti, avšak toto postupovalo v zmysle ust. § 4 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. a žiadosť postúpilo žalovanému v 1.rade Ministerstvu vnútra SR, ktoré sa žiadosťou ďalej nezaoberalo, nevyrozumelo žalobkyňu ani len v tom smere, že by malo pochybnosť o postupe ministerstva spravodlivosti ohľadom postúpenia, že by spochybňovalo svoju príslušnosť. Pričom žalobkyňa sama však nie je povinná rozhodnúť „kompetenčné“ nezhody medzi žalovaným v 1. a 2. rade. Záverom uviedla, že podľa ich názoru námietka nedostatku procesnej spôsobilosti je nedôvodná.

Z vyjadrenia ministerstva spravodlivosti k podanému návrhu zo dňa 30.1.2013 (čl. 60-61) súd zistil, že Ministerstvo spravodlivosti SR má za to, že žalobkyňa nesprávne označila Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán oprávnený konať v mene Slovenskej republiky v tomto konaní a rovnako sa domnievali, že Slovenskú republiku ako účastníka v konaní nemôžu zastupovať dva orgány štátnej moci. Poukázali na to, že nesprávne označenie štátneho orgánu, ktorý má v danom prípade za Slovenskú republiku konať má povahu nedostatku procesných podmienok konania. S poukazom na ust. § 4 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. f/, písm. l/ zák. č. 514/2003 Z.z. uviedli, že pokiaľ ide o náhradu škody spôsobenú postupom orgánov činných v trestnom konaní je Ministerstvo spravodlivosti SR príslušné na konanie v mene SR len v prípade, ak tento zákon neustanovuje inak, pričom zákon stanovuje, že v prípade, ak bola škoda spôsobená pochybením vyšetrovateľa, koná za SR ministerstvo vnútra a v prípade pochybenia prokurátora generálna prokuratúra. Keďže z doručeného návrhu na začatie konanie vyplýva, že žalobkyňa za pochybenie orgánu verejnej moci v dôsledku ktorého bola postavená mimo štátnu službu, označila uznesenie OR PZ Michalovce, ÚJaKP ČVS:ORP-658/OEK-MI-2007 zo dňa 29.11.2007, majú za to, že ministerstvo spravodlivosti nie je oprávnené konať v mene SR v tomto konaní, ale ako orgán oprávnený zastupovať SR v danom konaní prichádza do úvahy Ministerstvo vnútra SR resp. Generálna prokuratúra SR. Ak by malo byť ministerstvo spravodlivosti orgánom oprávneným zastupovať SR, mala by byť v konaní preukázaná škoda, ktorá vznikla v súvislosti s konaním súdu. Z uvedených skutočností však vyplýva, že v danom trestnom konaní nebola žalobkyňi spôsobená škoda konaním alebo nekonaním alebo rozhodovaním súdu, ale pravdepodobne uznesením vyšetrovateľa o vznesení obvinenia, ktoré je aj v zmysle ustálenej judikatúry v prípadoch oslobodenia od obžaloby a zastavením trestného stíhania považované za nezákonné rozhodnutie v zmysle § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.. Zároveň uviedli, že sú toho názoru, že SR ako žalovanú by mal zastupovať len jeden oprávnený orgán. Opierajú sa o znenie ust. § 4 ods. 1 písm. k/ zák. č. 514/2003 Z.z.. Rovnako poukázali na rozhodnutie NS SR 3Cdo 194/2010.

Z vyjadrenia Ministerstva vnútra SR zo dňa 7.10.2013 (čl. 14 - 17 spisu 10C 137/2013) súd zistil, že odporca Slovenská republika zastúpená ministerstvom vnútra SR namieta nedostatok procesnej spôsobilosti ministerstva vnútra konať vo veci v mene odporcu a navrhla, aby súd ustálil, že ústredným orgánom príslušným konať vo veci v mene odporcu je v zmysle § 4 zák. č. 514/2003 Z.z. Generálna prokuratúra SR a aby ďalej pokračoval v konaní s Generálnou prokuratúrou SR na strane odporcu s poukazom na novelu zák. č. 514/2003 Z.z. konkrétne § 4 ods. 1 písm. b/ vo veciach náhrady škody a s poukazom na ust. § 4 ods. 1 písm. f/ cit.zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo v správnom konaní. Poukázal na to, že nakoľko touto zmenou nedochádza ku zmene účasti (pasívne legítimovaným subjektom v konaní zostáva SR), podľa názoru odporcu súd o takejto zmene nerozhoduje formou rozhodnutia. Zároveň žiadal, aby sa konajúci súd v súlade so zásadou hospodárnosti konania s uvedenou otázkou vysporiadal pred ďalším postupom v konaní.

Z vyjadrenia žalobkyne zo dňa 7.11.2013 na čl. 26 v spise 10C 137/2013, súd zistil, že žalobkyňa má za to, že splnila všetky podmienky stanovené zákonom č. 514/2003 Z.z., účinného v čase podania žaloby. K námietke nedostatku procesnej spôsobilosti ministerstva vnútra ako orgánu konajúceho v mene SR uviedla, že podala žiadosť o predbežné prerokovanie na Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré

jej oznámilo, že postupovalo v zmysle § 4 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. a žiadosť postúpilo žalovanému v 1.rade, pričom žalovaný v 1.rade sa žiadosťou ďalej nezaoberal, nevyrozumel žalobkyňu, že by mal pochybnosť o postupe Ministerstva spravodlivosti SR ohľadom postúpenia, nijakým spôsobom až do času súdneho konania nevyjadril, že by sponchybňoval svoju príslušnosť. Žalobkyňa sa na základe oznámenia ministerstva spravodlivosti domnievala, že vo veci koná resp. mal by konať žalovaný v 1.rade. Uvedené však mohla len predpokladať, keďže samotný žalovaný ministerstvo vnútra bol ohľadom jej žiadosti voči nej nečinný a z uvedeného dôvodu ako aj z dôvodu opatrnosti podala žalobu voči SR zastúpenej oboma ministerstvami. Záverom uviedla, že za situácie, keď každý zástupca sa snaží vyhnúť zodpovednosti necháva na zvážení súdu, či bude konať s pôvodne určenými zástupcami alebo ustáli v zmysle návrhu Ministerstva vnútra SR, kde sa bude konať so SR - v zastúpení generálnou prokuratúrou.

Žalobkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že sa vôbec nechce vyjadrovať k predmetu konania, pretože táto záležitosť sa ťahá už 7 rokov. Prešla si svojim peklom a chcela, aby sa to už ukončilo, aby jej boli preplatené súdne trovy, nič iné nežiadala.

Právny zástupca žalobkyne v záverečnej reči uviedol, že trvajú na podanom návrhu. Podľa nich dostatočným spôsobom preukázali nevinu žalobkyne. Čo sa týka namietania pasívnej legitímácie zo strany žalovaných 1, 2 uviedol, že vzhľadom k tomu, že ministerstvo spravodlivosti im oznámilo, že túto vec postúpili ministerstvu vnútra, žiadali o prejednanie tejto škodovej udalosti na ministerstve vnútra, ktoré však na toto nereagovalo a z opatrnosti potom podali žalobu voči obidvom orgánom verejnej moci. Poukázal na to, že medzičasom došlo k zmene tohto zákona, avšak v čase podania žaloby tento zákon ešte zmenený nebol, takže majú za to, že pasívne legitímovaný v tomto konaní sú jednak žalovaný v 1. rade ako aj žalovaný v 2.rade, pričom ponechávajú na rozhodnutie súdu s ktorým z účastníkov konania bude súd konať. Uviedol, že predložili všetky listinné doklady o ktoré opierajú svoj nárok a z toho dôvodu nemajú ďalšie návrhy na dokazovanie. Žiadajú, aby súd zaviazal žalovaných poprípade žalovaného uhradiť sumu 1.779,50 €, ktorá pozostáva z trov vynaložených na právne zastúpenie vo veci obhajoby v trestnom konaní spolu vo výške 1.650,68 € a trov vynaložených vo veci predbežného prerokovania nároku spolu vo výške 128,82 €. Rovnako si uplatnil trovy konania, ktorých výšku v lehote 3 dní súdu vyčíslil.

V danom prípade predmetom konania je náhrada škody zo zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z..

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci

a/ nezákonným rozhodnutím

b/nezákonným zatknutím, zdržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody

c/ rozhodnutím o treste, ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe alebo

d/ nesprávny úradným postupom.

Podľa ods. 2 cit. ust., zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť.

Z faktúry č. 2/2011 zo dňa 11.4.2011 advokáta JUDr. Jozefa Levkuša, so sídlom Štúrova 20, Košice súd zistil, že fakturoval navrhovateľke podľa vyhlášky MS SR vyhl. Č. 240/90 Zb., vyhl. č. 163/02 Z.z., vyhl.č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za právnu pomoc vo veci obhajoby v trestnej veci podľa § 221/1,2 Tr.zák. v celkovej sume 1.650,68 €.

Podľa § 6 ods. 1 veta prvá zák. č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bola zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

Podľa § 17 ods. 1 cit. zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa ods. 2 vyššie cit. ust., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia právo nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 18 ods.1 cit.zákona, náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle ust. § 6 ods. 1 veta prvá cit. Zákona je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Súd v danom prípade po vykonanom dokazovaní a zhodnotení všetkých dôkazov, jednotlivo aj v ich vzájomných súvislostiach dospel k záveru, že nárok žalobkyne je dôvodný. Čo sa týka uplatňovaného nároku za úhradu trov trestného konania ako aj vynaložených trov právneho zastúpenia vo veci predbežného prerokovania nároku žalobkyne. Súd má v konaní za preukázané, že žalobkyňa si uplatnila náhradu škody v zmysle § 4, § 17 ods. 1,2 a § 18 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., žiadosťou na predbežné prejednanie ministerstvu spravodlivosti podaním zo dňa 18.8.2011. Rovnako má súd za preukázané, že ministerstvo spravodlivosti následne listom žalobkyni zo dňa 30.8.2011 oznámilo, že vec odstupuje ministerstvu vnútra, keďže v zmysle § 4 ods. 1 písm. b/ zákona 514/2003 Z.z. na prejednanie nároku je vecne príslušné ministerstvo vnútra z dôvodu, že škodu spôsobil vyšetrovateľ. Súd má v konaní za preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Michalovce 3T 3/2008 - 236 zo dňa 22.4.2010 žalobkyňa bola oslobodená spod obžaloby, nakoľko nebolo dokázané, že skutok spáchala obžalovaná. Toto rozhodnutie potvrdil aj krajský súd uznesením zo dňa 6.12.2010 sp.zn. 8To 49/2010-255. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa bola spod obžaloby oslobodená, vznikol jej nárok na náhradu škody v zmysle vyššie citovaných ust. zák. č. 514/2003 Z.z. a preto súd priznal žalobkyni náhradu škody za trovy v trestnom konaní v celkovej výške 1.650,68 € ako aj trovy vynaložené vo veci predbežného prerokovania nároku za 2 právne úkony a to príprava a prevzatie a podanie návrhu 2x 57,20 € + 2x režijný paušál 7,21 €.

Súd sa v konaní zaoberal aj námietkou vznesenou žalovaným ministerstvom vnútra, že v tomto konaní nie je pasívne legitimovaný, ale pasívne legitimovaná by mala byť Generálna prokuratúra.

Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. b/ zák. č. 514/2003 Z.z. platného do 31.12.2012 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra SR, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán policajného zboru. Súd poukazuje na tú skutočnosť, že žalobkyňa podala žiadosť o predbežné prerokovanie na ministerstvo spravodlivosti dňa 18.8.2010, pričom ministerstvo spravodlivosti postupovalo v zmysle § 4 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. a žiadosť postúpilo dňa 30.8.2010 Ministerstvu vnútra SR. Keďže ministerstvo vnútra v zákonnej lehote neprerokovalo návrh na predbežné prejednanie nároku žalobkyne, žalobkyňa v zákonnej lehote podala žalobu o náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej funkcie. Súd má tiež za preukázané, že námietku pasívnej legitímácie podalo ministerstvo vnútra až po novele zákona 514/2003 Z.z. a to zákon 412/2012, ktorý sa stal účinným od 1.1.2013. Konanie sa však začalo za účinnosti ustanovení starého zákona a preto podľa názoru súdu žalobkyňa si správne uplatnila nárok u žalovaného Ministerstva vnútra SR, pričom súd v tejto veci poukazuje aj na rozhodnutie NS SR 3Cdo 194/2010 z ktorého je zrejmé, že vo veci náhrady škody spôsobenej v tomto úseku trestného konania orgánom verejnej moci, preto ako orgán konajúci v mene štátu prichádza do úvahy tak Ministerstvo vnútra SR ako aj Generálna prokuratúra SR. Čo sa týka pasívnej legitímácie Ministerstva vnútra SR súd poukazuje na uznesenie NS SR z 18.8.2010 sp.zn. 4MCdo 15/2009, kde súd jasne konštatoval, že pre správnu interpretáciu § 6 ods. 1 veta prvá uvedeného zákona 514/2003 Z.z. tohto ustanovenia nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia, teda z doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnuté uplatniť výklad systematický a teleologický. A ďalej uvádza, že súdna judikatúra dovolila, že zmyslom právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená. Systematický a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. V danom prípade by do úvahy mohlo prichádzať ako pasívne legitimované Ministerstvo vnútra SR ako aj generálna prokuratúra a z hľadiska určenia, ktorý z týchto orgánov je v tom - ktorom prípade orgánom konajúcim v mene štátu, je rozhodujúce na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody; Ak žiadosť bola podaná

na oboch uvedených orgánoch je príslušným ten z nich, ktorý vo veci začal konať ako prvý. Keďže v tejto veci ako prvé bolo požiadané o prerokovanie nároku na náhradu škody ministerstvo vnútra, tak tento orgán je orgánom verejnej moci s ktorým koná v mene štátu súd. Vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania súd mal za to, že žaloba je dôvodná a preto jej v celom rozsahu vyhovel.

Súd sa zaoberal aj otázkou, kto v konaní mal byť pasívne legitimovaný a keďže v danom prípade zodpovednosť za škodu v zmysle § 3 zák. 514/2003 znáša štát, teda orgánom verejnej moci s ktorým súd konal, je Ministerstvo vnútra SR a teda z ministerstvom spravodlivosti nekonal a rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku a zaviazal MV SR zaplatiť žalovanú sumu.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 151 ods. 3 OSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Košiciach, prostredníctvom tunajšieho súdu.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny, a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť podľa § 205 ods. 2 písm. a/ až f/ O. s. p. len tým, že:

a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O. s. p.),

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.